HABİB-İ ACEMÎ

Evliyânın büyüklerinden. Hazreti Hasan-ı Basrî'nin talebesi ve Hazreti Dâvûd-i Tâî'nin hocasıdır. Künyesi, Ebû Muhammed'dir. 120 (m. 739)'da vefât etti. Habîb-i Acemî hazretleri, Hazreti Hasan-ı Basrî, Hazreti İbn-i Sîrîn, Hazreti Bekir bin Abdullah el Müzenî, Hazreti Ebî Temime el-Huceymî gibi büyüklerden hadîs-i şerîf rivâyet etti. Hazreti Süleymân el Teymî, Hazreti Hammâd bin Seleme, Hazreti Mûtemir bin Süleymân, Hazreti Osman bin Heysem gibi büyükler kendisinden hadîs-i şerîf rivâyet ettiler.

Önceleri çok zengin idi. Faizle para verirdi. Bir gün hanımı yemek pişirip önüne koydu. Tam yemeği yiyeceği sırada, kapıya birisi geldi. "Allah rızâsı için bir sadaka" dedi. Habîb bunun yüzüne kapıyı kapadı. O kimse mahzûn olarak gitti. Habîb-i Acemi, geri sofraya geldiğinde kabın içindeki yemeğin kan hâline dönmüş olduğunu gördü. O anda kalbinde bir değişiklik hissetti. Yerinde duramadı. Bir Cuma günü Hazreti Hasan-ı Basrî'nin evinin yolunu tuttu. Yolda giderken, oyun oynayan çocuklar Habîb-i Acemî'yi görünce, birbirlerine "Kaçın kaçın, faiz yiyen Habîb geliyor. Ayağından kalkan toz bize gelir de, biz de onun gibi bedbaht oluruz!" dediler. Çocukların bu sözleri kendisine çok ağır geldi. Hasan-ı Basrî hazretlerinin meclisine gelip elini öptü. Allahü teâlânın, sonsuz olan lütfu ve ihsânı ile tövbe-i nasûh eyledi ve onun talebelerinden oldu. Önceki yaptıklarına çok pişman oldu. Allahü teâlâya şöyle münâcatta bulundu. "Yâ Rabbi! Ben çok günahkârım. Fakat senin mağfiretin sonsuzdur. Beni affet. Senin her şeye gücün yeter. Kudretin sonsuzdur. Dilediğini yaparsın. Sen öyle büyüksün ki benim dermanım ancak sendedir. Ben ancak sana sığınırım. Yâ Rabbi! Fermanına boyun eğdim ve sana teslim oldum. Beni affet!" Oradan ayrılıp evine dönerken kendisine borcu olanlar onu görüp alacaklarını ister endişesiyle kaçmak istediler. Bu durumu görünce, "Kaçmayın! Bu gün benim sizden kaçmam lâzımdır" buyurdu. Yolda giderken yine oyun oynayan çocukların yanından geçiyordu. Çocuklar kendisini görünce birbirlerine "Kaçın, kaçın! Tövbekâr geliyor. Üzerine bizden toz bulaşmasın. Bulaşırsa Cenâb-ı Hakka âsi oluruz" dediler. Çocukların bu sözleri üzerine çok duygulandı, yüreği sızladı ve "Yâ Rabbi! Bir tövbemle ismimi iyilerden eyledin" diye şükretti. Habîb-i Acemî (radıyallahü anh), şehrin her tarafına tellâllar çıkararak: "Her kimin Habîb'e borcu varsa, bundan vazgeçti. Aldığı faizleri de geri dağıtacaktır!" diye ilân ettirdi. Servetinin hepsini fakîrlere dağıttı. Günün birinde bir kimse geldi. Dağıtacak malı kalmadığından, üzerindeki gömleği gelen kimseye verdi. Daha sonra Fırat nehrinin kenarında bir

kulübe yapıp orada ibâdetle meşgûl oldu. Gündüz Hasan-ı Basrî'nin (radıyallahü anh) sohbetinde bulunup, gece ibâdet ederdi. Hasan-ı Basrî hazretlerinin sözleri kalbine öyle te'sîr ederdi ki, kendinden geçmiş olarak dinlerdi.

Aradan bir müddet geçince, hanımı, nafakalarının bittiğini, ev için erzak lâzım olduğunu bildirdi. Habîb-i Acemî (radıyallahü anh) bir şey demeyip sustu. Sabahleyin "Çalışmaya gidiyorum" diyerek evden çıktı. Kulübesine gidip ibâdetle meşgûl oldu. Akşam eve gelince hanımına: "Öyle bir zâtın işinde çalışıyorum ki gayet cömerttir. O zâtın kereminden utandım da bir şey istiyemedim. On günde bir ücret vereceğini söylüyorlar. On gün sabret On günlük olunca kendisi verecektir" dedi. Onuncu gün olduğunda, öğle namazını kıldıktan sonra, "Bu akşam hâtuna ne söyliyeyim" diye düşünüyordu. Tam bu sırada Habîb-i Acemî'nin hânesine beyaz elbiseli kimseler geldi. Birisinin sırtında un çuvalı, birisinin sırtında yüzülmüş koyun, birisinin sırtında, içinde yağ-bal, baharat v.b. eşyaların bulunduğu bir tulum ve birisinin elinde, içinde 300 gümüş bulunan bir kese vardı. Habîb'in hânesinin kapısını çaldılar. Hâtun kapıyı araladı. Gelen kimseler ellerindekileri bıraktılar ve "Bunları, efendinizin çalıştığı yerin sahibi gönderdi. Eğer, Habîb işini arttırırsa biz de ücretini arttırırız diye söyledi" dediler ve gittiler. Habîb-i Acemî, akşam olunca mahzûn ve mahcûb bir şekilde evine döndü. Daha eve girmeden, içeriden taze ekmek ve yemek kokuları geldi. Hanımı kendisini karşıladı ve şöyle söyledi: "Efendi! Kime çalışıyorsan, hakîkaten o çok iyi bir kimse imiş, ikram ve ihsân sahibi bir zatmış. Bu gün öğle vaktinde şunları göndermiş. Ayrıca (Habîb'e söyle, eğer işini arttırırsa biz de ücretini arttırırız) diye haber göndermiş." Bunun üzerine Habîb, hayretle "Allah Allah, on gün çalıştım. Bana bu ihsânlarda bulundu. Demek daha çok çalışırsam kim bilir neler verecek" dedi ve kendini tamamen Hak teâlâya ibâdete verdi. İbâdetini arttırdı. Böylece hem Allahü teâlâya ibâdet ederek, hem de Hasan-ı Basrî hazretlerinin kalblere te'sîr eden sohbetleri ile yükselerek duâsı makbûl olan büyük zâtlardan oldu. Edebi ve anlayışı fevkalâde olup, ilm-i siyâseti çok iyi bilirdi.

Bir gün yaşlı bir kadıncağız ağlayarak geldi ve "Bir oğlum vardı, kayboldu. Epey zamandır haber yok. Ayrılığına tahammül edemiyorum. Oğlumu bana göndermesi için Allahü teâlâya duâ ediniz" diye yalvardı. Habîb-i Acemî, "Hiç paran var mı?" buyurdu. Kadıncağız, "İki gümüşüm var" dedi. O da, "O parayı fakîrlere ver" buyurdu. O kadın paraları fakîrlere verdi. Habîb-i Acemî hazretleri, "Evinize gidin, çocuğunuz inşâallah gelir" buyurdu. Kadıncağız evine dönüp oğlunu eve gelmiş görünce, sevincinden ağladı ve Allahü teâlâya şükretti. Çocuğunu alıp Habîb-i Acemî'nin

yanına götürdü. Habîb (radıyallahü anh) çocuğa, “Nerede idin? Nasıl geldin? Anlat” buyurdu. Çocuk: “Kirman ilinde idim. (Ey Rüzgâr! Habîb’in duâsı hürmetine ve iki gümüş akçenin bereketiyle bu çocuğu kendi evine bırak) diye bir ses duydum. Rüzgâr beni aldı ve çabucak evimize getirdi” dedi.

Ne zaman yanında Kur’ân-ı kerîm okunsa inliyerek ağlardı. “Sen Acemli’sin. Fârisî konuşursun. Arabî bilmediğin halde bu ağlaman hangi sebeptendir!” diye sorduklarında “Evet, lisânım Acemî’dir. Lâkin kalbim Arabî’dir” buyururdu. Daha sonra Arabî lisanını öğrendi. Çok fasîh (açık) olarak Arabî konuşurdu. Kendisi, Terviye günü Basra’da, Arefe günü Arafat’ta görülürdü. Bir gün dervişlerden biri “Hazreti Habîb-i Acemî, Acem olduğu halde, Arabî bilmediği halde acaba bu çok yüksek mertebeye nasıl kavuştu?” diye kalbiden geçirdi. O anda hafiften bir ses “Evet O Acemidir. Lâkin Habîb (sevgili) ve âşıktır” diyordu.

Bir katil idâm edilmişti. O gece kendisini rü’yâda gördüler. Değerli elbiseler giymiş olarak Cennet bahçelerinde dolaşıyordu. “Sen bu hâle nasıl kavuştun?” diye sordular. “Ben idâm sehpasında iken, Habîb-i Acemî (radıyallahü anh) oradan geçti ve göz ucuyla acıyarak bana baktı ve Allahü teâlâya niyazda bulundu. İşte kavuştuğum bu ni’metler, o zâtın bir nazarının hürmetine bana ihsân olundu” dedi.

İmâm-ı Şâfi’î ile İmâm-ı Ahmed bin Hanbel oturuyorlardı. O sırada Habîb-i Acemî hazretleri geldi. İmâm-ı Ahmed, “Buna bir suâl sorayım” dedi. Hazreti İmâm-ı Şafiî, “Bunlar hâl ehli, acâib kimselerdir. Pek suâl sorulmaz” dedi. Hazreti İmâm-ı Ahmed, “Soracağım” dedi. Habîb gelince, İmâm-ı Ahmed, “Bir kimse beş vakit namazdan birini kaçırsa, ama hangisini kılmadığını bilemezse, ne yapmalıdır?” diye sordu. Habîb (radıyallahü anh) “Bu, Allahü teâlâdan gâfil olan bir kalbin işidir. O kimse kendine ceza olarak beş vaktin hepsini kaza etmelidir” buyurdu. Her iki imâm bu cevâbdan hayrete düştüler.

Bir gün meşhûr Haccâc’ın adamları, Hazreti Hasan-ı Basrî’yi aradılar. Hasan-ı Basrî onlardan gizlenmek için Habîb-i Acemî’nin Fırat nehri kıyısındaki kulübesine girdi. Haccâc’ın adamları gelip Habîb-i Acemî’ye “Ey Habîb! Hasan’ı gördün mü?” dediler. “Evet” dedi. “Nerede?” dediler. “İşte bu kulübemdedir” dedi. Hemen içeri girdiler. Aradılar, fakat bulamadılar. Dışarı çıkıp “Bize yalan mı söylüyorsun? içerde yok” dediler. “O içerdedir. Siz onu göremiyorsanız, bunda benim kabahatim nedir?” dedi. Tekrar içeri girip iyice aradılar. Lâkin yine bulamayıp gittiler. Onlar gittikten sonra Hasan-ı Basrî (radıyallahü anh) dışarı çıktı. “Ey Habîb! Biliyorum ki, senin hürmet ve

bereketin için Allahü teâlâ beni onlara göstermedi. Ama niçin burada olduğumu söyledin?" diye sordu. Habîb-i Acemî "Ey üstadım. Sizi görememeleri benim hürmetim ile değildir. Belki doğru konuştuğumuzdandır. Eğer yalan söyleseydim, sizi de bizi de götürürlerdi" dedi. Hasan-ı Basrî (radıyallahü anh) "Ne yaptın da beni göremediler?" diye sordu. O da, "Âyet-el kürsî, Âmener-rasûlü ve İhlâs sûrelerini okuyup (Yâ Rabbi! Üstadımı sana emânet ediyorum. Onu sen koru) dedim" dedi. Hasan-ı Basrî (radıyallahü anh) buyuruyor ki, "Ben içerde iken, kaç defa elleri bana değdi, ama göremediler."

Habîb-i Acemî hazretlerine "Allahü teâlânın rızâsı hangi şeydedir?" diye sordular. "İçinde nifak tozu bulunmayan kalbde" buyurdu.

Hasan-ı Basrî (radıyallahü anh) Dicle nehri kenarında gemi bekliyordu. O sırada Hazreti Habîb-i Acemî oraya geldi ve "Ne bekliyorsun?" dedi. O da "Gemiye bineceğim, onu bekliyorum" dedi. Hazreti Habîb, "Gemiye ne hacet, suyun üzerinden yürüyerek geçiniz" deyince, Hazreti Hasan-ı Basrî "Suyun üzerinde gitmeye sebep gemidir. Biz sebeplere yapışarak hareket ederiz. Onun için gemiyi bekliyeceğiz" dedi. Habîb-i Acemî: "Siz, yakîn mertebesine ulaşmamışsınız" diyerek, su üzerinde yürüyerek karşıya geçti. Derecesi, kendisinden çok büyük olan Hazreti Hasan-ı Basrî ise "Sen de, ilm-ül-yakîn derecesine kavuşamamışsın" dedi ve geminin gelmesini bekledi.

Hazreti Habîb, bir gece elindeki iğneyi düşürdü. Çok karanlık idi. İçerisi birden aydınlanıverdi. Hemen elleriyle yüzünü kapattı ve "Hayır! Hayır! Biz düşürdüğümüz iğneyi çıra ile bulmaktan başka bir şey bilmeyiz. Fevkalâde hâller istemeyiz" buyurdu.

Habîb-i Acemî'nin (radıyallahü anh) evinde bir hizmetçi kadın vardı. 30 sene evinde bulunduğu halde, bir defa olsun hizmetçisinin yüzünü tam olarak görmemişti. Bir gün, bir hacet için çıkarken o hizmetçiyi gördü. "Ey mesture hanım! Bana hizmetçimi (câriyemi) çağırır mısın?" dedi. "Sizin hizmetçiniz benim ve 30 senedir evinizdeyim. Beni nasıl bilmezsiniz" dedi. "Ben ömrümde, Allahü teâlâdan başkasına nazar etme cesâretimi kendimde bulamadım ve seninle ilgilenemedim" buyurdu. Her an Allahü teâlâyı hatırlar, başka şey düşünmezdi.

Horasanlı bir kimse, Basra'da yerleşmek için, Horasan'daki evini 10 000 dirheme satıp, hanımı ile beraber Basra'ya geldi. Hacca gidecekti. Basra'da, bu onbin dirhemi kime emânet edebilirim? diye sordu. Habîb-i Acemî hazretlerini gösterdiler. Horasanlı

zât Habîb-i Acemî'ye geldi ve şöyle dedi: "Ben hanımımla beraber hacca gidiyorum. Bu onbin dirhem ile burada (Basra'da) bir ev almak istiyorum. Münasip bir ev bulursanız, bu para ile alırsınız." Horasanlı böyle dedikten sonra hanımı ile beraber Mekke'ye doğru yoluna devam etti. Bu sırada Basra'da kıtlık meydana geldi. Habîb-i Acemî (radıyallahü anh) dostlarıyla istişâre edip, bu parayla gıda maddesi almaya ve muhtaçlara dağıtmaya karar verdi. Ba'zıları dediler ki, "O kimse bu parayı, kendisine bir ev satın almanız için bırakmıştır." Buyurdu ki, "Bu parayla aldığım gıda maddelerini tasadduk ederim sonra, o kimse için, azîz ve celîl olan Rabbimden, Cennette bir köşk satın alırım. Eğer Horasanlı bu duruma râzı olursa ne a'lâ, ama râzı olmazsa paralarını geri veririm." Böylece paraları muhtaç olanlara yiyecek temin etmekte kullandı. Nihâyet, Horasan'lı hacdan dönüp Habîb-i Acemî'ye (radıyallahü anh) geldi. "Ben, onbin dirhemin sahibiyim. O para ile ev almış iseniz onu istiyorum. Yok almamış iseniz bana paraları iade edin ben kendim ev alayım" dedi. Habîb-i Acemî hazretleri buyurdu ki, "Sana öyle bir köşk satın aldım ki, bahçesinde ağaçlar, meyveler, nehirler bulunmaktadır." Horasanlı hanımının yanına döndü ve "Bizim için, sultanlara mahsûs azamette ve güzellikte bir ev satın almış" dedi. İki-üç gün sonra Habîb-i Acemî'nin yanına gelip, evi sordu. Habîb-i Acemî hazretleri Horasanlıya, Basralıların çektikleri yiyecek sıkıntılarını, insanlara hizmet etmenin fâidelerini, buna mukabil Cennet ni'metlerinin güzelliklerini münâsip bir lisanla anlattı ve sonra buyurdu ki, "Senin için Rabbimden, Cennette bir köşk aldım ki, sofaları, nehirleri fevkalâdedir." Horasanlı bunları dinledikten sonra tekrar hanımının yanına döndü. Olanları anlattı. Her ikisi de bu duruma çok sevindiler. Adam, Habîb'in yanına gelip "Bizim için satın aldığını kabûl ettik. Lâkin bize bunun senedini de yazsanız" dedi. Hazreti Habîb, "Peki" buyurdu ve bir kâtip istedi. Şöyle yazdırdı.
"Bismillahirrahmânirrahîm. Bu, Ebû Muhammed Habîb-i Acemî'nin, azîz ve celîl olan Rabbinden, şu Horasanlı için satın aldığının senedidir. Habîb-i Acemî, bu kimse için Rabbinden onbin dirheme Cennette öyle bir ev satın aldı ki, o evin köşkleri, nehirleri, ağaçları, sofaları ve daha nice güzel sıfatları vardır. Allahü teâlâ bu güzel evi bu Horasanlıya verecek, böylece Habîb'i onbin dirhem borçdan kurtaracaktır." Horasanlı bu yazıyı alıp hanımının yanına döndü. Böylece kırk gün daha yaşadı. Nihâyet vefât ânı geldi. Hanımına vasıyyet etti. "Beni yıkayıp kefenliyenlere bu yazıyı ver, kefenime koysunlar." Adam vefât edince vasıyyeti yerine getirildi ve defn edildi. Sonra bu kimsenin kabrinin üstünde bir kâğıt buldular. Kâğıtta bulunan yazılar parlıyordu ve şöyle yazılıydı. "Ebû Muhammed Habîb-i Acemî'nin, Allahü teâlâdan şu Horasanlı için onbin dirheme satın aldığı köşkün berâtıdır. Şüphesiz ki Allahü teâlâ, Horasanlıya

Habîb'in arzu ettiği köşkü verdi ve Habîb'i onbin dirhem borçtan kurtardı." Habîb-i Acemî mektûbu alınca, hem okuyor, hem öpüyor, hem ağlıyor, hem de dostlarının bulunduğu yere doğru yürüyor ve "Bu Rabbimden bana berâttır" diyordu.

Hasan-ı Basrî hazretleri, Habîb-i Acemî hazretlerini çok sever ve ona çok iltifât ederdi. Hattâ ba'zan meclisinde Habîb'in sohbet etmesini söyler, Habîb de emredildiği için sohbet ederdi. Ba'zı kimseler bu durumu merak ederler, "Siz burada bulunduğunuz halde, onun sohbet etmesini istemenizin hikmeti nedir?" diye suâl ederlerdi. Hasan-ı Basrî hazretleri "Habîb, kalbinden konuşur ve konuştuğunu insanların kalbine yerleştirir. Ben onun için onu konuşturuyorum" buyururdu.

Habîb-i Acemî hazretleri, çok ibâdet ederdi. Devamlı tefekkür hâlinde idi. Ba'zan bu halde iken kendinden geçer ve öyle olurdu ki yanındakiler uyuyor zannederlerdi. Komşularından, İsmail bin Zekeriyya diyor ki, "Ben akşam olduğu zaman Habîb'in ağlamasını, sabah uyandığımda yine onun ağlamasını" duyardım. Hâl böyle devam edince yoksa mâlî bir sıkıntıları mı vardır diye düşünüp evlerine suâl ettim. Evinden, "O hep ölümü düşünür de onun için ağlar. Sabah olunca da artık ben akşama ulaşamam der. Akşam olunca da artık ben sabaha ulaşamam der, onun için ağlar" dediler. Hanımı Umrete de sâliha bir hanımefendi idi. Kendisi ile beraber ibâdete devam ederdi. Ba'zan gece yarısı Habîb'i uyandırır, ibâdet ederlerdi. Habîb-i Acemî Basra çarşısında ticâret yapar, kazandığını fakîrlere verirdi. Bir defa Sabit bin Eslem el-Benân sadakanın fazîletini anlatıyordu. Habîb-i Acemî (radıyallahü anh) oraya geldi. Sohbetten sonra bir kese altın çıkarıp Sabit hazretlerine verdi ve "Bunu fakîrlere dağıtın" dedi. Sabit çok memnun olup, duâ etti. Az kâra kanâat eder, doğruluğu sebebiyle herkes tarafından sevilirdi. Allahü teâlâdan nasıl korkmak lâzım ise öyle korkardı. O'nu nasıl ta'zîm etmek lâzım ise öyle ta'zîm ederdi. Dünyâda ve dünyâda olan şeylerin hiç birisinde gözü yoktu. Hep Allahü teâlâyı düşünür, dünyâ zevklerinden uzak dururdu. Âhıret ticâreti ile meşgûl olurdu. Yanına ticâret ehli kimseler gelirdi. Onlara önce ticâretten, dünyâ işlerinden bahseder, sonra âhıret bilgilerini anlatırdı. Böylece o kimseler çok istifâde ederlerdi.

Bir gün bir kimse, Habîb-i Acemî hazretlerine gelip "Sende üçyüz dirhem alacağım vardır" dedi. Habîb, "Ben hatırlayamadım. Nerede, ne zaman borcum oldu?" buyurdu. O kimse, "Ben de bilmiyorum. Fakat benim sende üçyüz dirhem alacağım vardır" dedi. Habîb, o kimseye, "Bugün gidin de yarın gelin" buyurdu. Gece olunca, abdest alıp iki rek'at namaz kıldı ve namazdan sonra şöyle duâ etti: "Yâ Rabbi! Eğer o kimse

doğru söylüyorsa, borcumu ona ödememde bana yardım et. Şayet yalan söylüyorsa sen bilirsin.” Sabah olunca o kimsenin, bir tarafının felç olduğunu gördüler. Habîb o kimseye, “Sana ne oldu?” diye sordu. O kimse, “Tövbe ettim, tövbe ettim. Ben sizden alacağım olmadığı halde üçyüz dirhem istedim. Bunun için bana bu hastalık geldi. Ben tövbe ettim” dedi. Habîb “Peki niçin böyle yaptın?” dedi. O kimse “Kendi kendime dedim ki, (Habîb Allahü teâlâdan ve kullardan çok utanır. Ben bu parayı istersem bana verir).” Habîb-i Acemî merhametinin çokluğundan o kimseye acıdı ve “Yâ Rabbi! Doğru söylüyorsa ona şifâ ihsân eyle” diye duâ etti. Allahü teâlâ o kimseye şifâ verdi ve hiç felç olmamış gibi ayağa kalktı.

Bir kimsenin bir ayağında şiddetli ağrı vardı. Bir meclisde Habîb-i Acemî hazretlerine bu durumunu arz etti. Habîb, ona oturmasını söyledi. Diğer kimseler kalkıp gittikten sonra ayağa kalkıp, o kimsenin şifâ bulması için duâ etti ve “Yâ Rabbi! Habîb’in yüzünü kara çıkarma şifâ ihsân eyle” dedi. O kimsenin ayağında hiç ağrı kalmadı. Diğer ayağından daha sağlam oldu. Bir defa kapılarına bir fakîr geldi. O sırada hanımı, hamur yoğurmuştu. Ekmek yapmak için komşudan ateş istemeye gitmişti. Habîb gelen fakîre, “Hamuru al” buyurdu o fakîr hamuru alıp gitti. Habîb’in hanımı gelip hamuru sorunca “Hamuru ekmek yapmaya götürdüler” buyurdu. Biraz sonra bir kimse bir sepet dolusu ekmek ve et getirdi. Habîb’in hanımı ekmek ve eti hazırladı ve “Hamurlar ne çabuk ekmek oldu?” diye hayretini bildirdi.

Hammâd, Habîb-i Acemî hakkında, şâhid olduğu bir hâdiseyi şöyle anlatıyor: “Bir kadın gelerek Habîb’e dedi ki: (Hiç ekmeğimiz yok). O da (Aileniz kaç kişidir?) diye sordu. Kadın söyledi. Sonra Habîb kalktı abdest aldı. Huzûr içinde namaz kıldı. Namaz bitince (Yâ Rabbi! İnsanlar benim hakkımda hüsn-i zan ediyorlar, güzel düşünüyorlar. Sen ise benim günahlarımı örtüyorsun. Beni insanların hüsn-i zanlarına lâyık eyle.) diye duâ etti. Sonra namaz kıldığı hasır seccadeyi kaldırdığında orada elli dirhemin olduğunu gördüler. Elli dirhemi kadına verdi ve bana (Ey Hammâd! Bu gördüğün şeyi ben hayatta iken kimseye söyleme) dedi.”

Kıyâmet günü Allahü teâlâ bana “Ey Habîb! Şeytanın vesvesesinden uzak olarak, bir gün namaz kıldın mı? bir gün oruç tuttun mu? bir rek’ât olsun namaz kıldın mı? bir tesbih çektin mi?” diye sorarsa “Evet yâ Rabbi” demeye gücüm yetmez. “Evet yâ Rabbi.” demeye yüzüm olmaz, böyle bir söz diyemem.

Habîb-i Acemî hazretleri buyurdu ki: “Boş oturmayınız. Çünkü ölüm peşinizdedir.”

1) Müjdeci Mektûblar cild-1, sh. 216
2) Tam İlmihâl Se'âdet-i Ebediyye sh. 1008
3) Câmi'u kerâmât-il-evliyâ, cild-1, sh. 387
4) Hilyet-ül-evliyâ cild-6, sh. 149
5) Risâle-i Kuşeyrî, sh. 379, 687, 720
6) Tehzîb-üt-tehzîb cilt-2, sh. 189
7) Tezkiret-ül-evliyâ sh. 33
8) Keşf-ul-mahcûb sh. 208

www.ehlisunnetbuyukleri.com